

“No em deixis”

Fem present a Jesús que som nens. I els nens, els nens petits i senzills, ¡com pateixen per pujar un graó! Són allí, en aparença, perdent el temps.

18 de desembre

Per fi, han pujat. Ara, un altre graó. Amb les mans i els peus, i amb l'impuls de tot el cos, aconsegueixen un nou triomf: un altre graó. I tornem-hi. Quins esforços! Ja en falten pocs..., però, llavors, una ensopegada... i apa!... avall. Ple de

cops, inundat de llàgrimes, el pobre
nen comença, recomença l'ascens.

Així, nosaltres, Jesús, quan estem sols
Agafa'ns Tu amb els teus braços
amables, com un Amic gran i bo del
nen senzill; no ens deixis fins que no
siguem dalt; i aleshores —oh,
aleshores!—, sabrem correspondre al
teu Amor Misericordiós, amb au-
dàcies infantils, dient-te, dolç Senyor,
que, llevat de Maria i de Josep, no hi
ha hagut ni hi haurà mortal —i això
que n'hi ha hagut de molt bojos—
que t'estimi com t'estimo jo. (Forja,
346)

Ara segueixo la meva oració en veu
alta, i vosaltres, cada un de nosaltres,
per dins, està confessant al Senyor:
Senyor, que poc que valc, que covard
que he estat tantes vegades! Quants
d'errors!: en aquesta ocasió i en tal
altra, i aquí i allà. I podem exclamar
encara: Sort n'hi ha hagut Senyor,
que em sostinguéssiu amb la vostra

mà, perquè em veig capaç de totes les infàmies. No em deixeu, no m'abandoneu, tracteu-me sempre com un infant. Que sigui fort, valent, sincer. Però ajudeu-me com a una criatura inexperta; agafeu-me la mà, Senyor, i feu que la vostra Mare s'estigui també al meu costat i em protegeixi. I així, *possumus!*, podrem, serem capaços de tenir-vos a Vós per model.

No és cap presumpció afirmar *possumus!* Jesucrist ens ensenya aquest camí diví i ens demana que l'emprenguem, perquè Ell l'ha fet humà i assequible a la nostra flaqueza. És per això, que s'ha abaixat tant. *Aquest és el motiu pes qual es va abatre, tot prenent la forma d'esclau aquell Senyor que com a Déu era igual al Pare; però es va abatre en la majestat i la potència, no en la bondat ni en la misericòrdia.*

La bondat de Déu ens vos fer fàcil el camí. No rebutgem la invitació de Jesús, no li diguem que no, no fem el sord a la seva crida: perquè no hi ha excuses que valguin, no tenim motiu per continuar pensant que no podem. Ell ens ha ensenyat amb l'exemple. *Us ho demano i encareixo, doncs, germans meus, que no permeteu que se us hagi mostrat debades un model tan preuat, sinó que us hi conformeu i us renoveu en esperit de la vostra ànima.* (És Crist que passa, 15)